

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **VAMUS PARTNER s. r. o.**, se sídlem Na Heleně 5004/2, Ostrava, zastoupen Mgr. Petrem Maršálkem, advokátem se sídlem Stará cesta 676, Vsetín, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3163/3, Ostrava, ve věci nezákonného zásahu spočívajícího v nevrácení vyměřeného nadměrného odpočtu na DPH za listopad 2012 a prosinec 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 6. 2014, č. j. 22 A 27/2014 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 19. 12. 2012 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2012, v němž uplatnil nárok na nadměrný odpočet DPH 674.367 Kč a dne 25. 1. 2013 daňové přiznání k DPH za zdaňovací období prosinec 2012, v němž vykázal nadměrný odpočet ve výši 172.746 Kč. Protože mu však správce daně nadměrný odpočet nevyměřil a tedy nevrátil, domáhal se žalobce nápravy prostřednictvím stížnosti podle § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Žalobce byl však neúspěšný, jeho stížnost byla nejprve vyhodnocena správcem daně jako nepřípustná, odvolacím orgánem pak byla vyhodnocena jako nedůvodná. Žalobce se domáhal nápravy rovněž cestou návrhu na

prověření nečinnosti (§ 38 daňového řádu), rovněž však neúspěšně. Z toho důvodu podal žalobu ke krajskému soudu, prostřednictvím níž se domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu, jež měl spočívat především v tom, že správce daně počal prověřovat výši uplatněných nadměrných odpočtů prostřednictvím daňové kontroly, aniž by před tím zahájil u žalobce postup k odstranění pochybností. Žalobce se domnívá, že nejprve mu měl správce daně doručit výzvu, v níž by přesně a srozumitelně formuloval důvody svých pochybností. To se však nestalo, správce daně zahájil daňovou kontrolu, aniž by mu jakékoliv pochybnosti sdělil a především, aniž by mu daň (či nadměrný odpočet) nejprve vyměřil; v tomto postupu spatřuje žalobce nezákonný zásah ze strany správních orgánů.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Odmítl především jako nesprávný žalobcův názor, že by správce daně musel vždy a za každých okolností vydávat výzvu k odstranění pochybností podle § 89 a násl. daňového řádu před tím, než zahájí daňovou kontrolu. Je totiž jen na správci daně, který z prostředků prověření daňové povinnosti zvolí. V dané věci přistoupil správce daně k prověření žalobcovy daňové povinnosti (uplatněnému nároku na nadměrný odpočet) k zahájení daňové kontroly; tu zahájil zákonnou cestou, její důvody a rozsah byly řádně a srozumitelně vymezeny. Daňová kontrola byla zahájena do 30 dnů od podání daňového přiznání, nebylo proto důvodu, aby se soud zabýval charakterem lhůty uvedené v § 89 odst. 4 daňového řádu. Správce daně tak zcela v souladu se zákonem zahájil daňovou kontrolu ještě před tím, než žalobci stanovil daňovou povinnost. Ostatně tento postup daňový řád v § 85 a násl. připouští. Soud uzavřel, že v žalobcově případě nedošlo ze strany žalovaného k nezákonnému zásahu.

II. Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) v kasační stížnosti v záhlaví uvedený rozsudek krajského soudu napadá pro nezákonnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. a dále pro nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu – písm. d).

[4] Nepřezkoumatelnost rozsudku spočívá dle stěžovatele v absenci srovnání obou kontrolních institutů – daňové kontroly a postupu k odstranění pochybností; při zahájení daňové kontroly mu totiž správce daně žádné důvody nesdělil, a ačkoliv to stěžovatel v žalobě namítal, soud ponechal tuto námitku bez povšimnutí.

[5] Nezákonnost v úvahách a postupu žalovaného i soudu pak spatřuje v tom, že daňová kontrola nemůže nahrazovat postup k odstranění pochybností. Domnívá se především, že správce daně nemůže libovolně vybírat, který z kontrolních mechanismů zvolí. Stěžovatel dále provedl podrobnou úvahu nad obsahem rozsudku Nejvyššího správního soudu, který se zabývá rozбором § 89 daňového řádu (sp. zn. 1 Ans 10/2012) a popsal úkony, které musí správce daně provést, zahájí-li postup podle uvedeného ustanovení. Podle stěžovatelova přesvědčení platí, že zahájí-li správce daně daňovou kontrolu, aniž by předcházel postup podle § 89 daňového řádu, musí již při jejím zahájení být daňovému subjektu sděleny nejen pochybnosti (jak je tomu u postupu k odstranění pochybností dle § 89), ale přímo již důvody, opřené o důkazy. Hodlá-li správce daně prověřovat daňovou povinnost subjektů, musí v každém případě nejprve zahájit postup

podle § 89 a poté teprve daňovou kontrolu. Tento postup správce daně nedodržel, a proto byla jeho činnost nezákonným zásahem do stěžovatelových práv.

[6] V dalších kasačních bodech činí stěžovatel otazným charakter úředního záznamu, který správce daně sepsal. Podle jeho názoru se nejedná o veřejnou listinu a proto nemůže prokazovat žádné skutečnosti. V tomto ohledu odkázal na komentáře různých autorů k daňovému řádu, kteří v podstatě dospěli k témuž závěru.

[7] Dále stěžovatel vytknul žalovanému, že jej neseznámil s úředními záznamy; o nich se totiž stěžovatel dozvěděl až v průběhu soudního řízení. Z úředního záznamu č. j. 42574/13-3207-24802-803676 ze dne 16. 1. 2013 je zřejmé, že ani správce daně sám nevěděl, který kontrolní mechanismus zvolit, neboť je v něm uvedeno „zahájit POP příp. DK před vyměřením“. Stěžovatel je přesvědčen, že úřední záznam nemůže být důkazem.

[8] Závěrem zopakoval a zdůraznil, že správce daně není oprávněn volit mezi instituty kontroly a postupem k odstranění pochybností. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti přitakal závěrům krajského soudu a zdůraznil, že daňová kontrola a postup k odstranění pochybností jsou kontrolními mechanismy a je na správci daně, který z nich upřednostní. Protože v žalobcově případě probíhala daňová kontrola daně z přidané hodnoty za předcházející zdaňovací období a z ní vyplynuly pro správce daně otázky, které musel před vyměřením nyní zmíněných období prověřit, zvolil správce daně pro prověření shodný postup a to daňovou kontrolu. Závěrem doplnil vyjádření o podrobný sled procesních událostí, které by mohly mít vliv na posouzení věci. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

III. Právní názor Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom žádné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Klíčovou otázkou tohoto případu je, zda může správce daně zahájit a provádět daňovou kontrolu, aniž by před tím zahájil a provedl postup k odstranění pochybností. Jinak řečeno, zda předchozí postup podle § 89 a násl. daňového řádu je nutnou podmínkou pro zahájení a provedení daňové kontroly.

[13] Dle § 89 odst. 1 daňového řádu *[m]á-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného*

daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. Dle § 90 odst. 1 téhož zákona [o] průběhu postupu k odstranění pochybností sepiše správce daně podle povahy odpovědi protokol nebo úřední záznam, ve kterém uvede vyjádření nebo důkazní prostředky, na jejichž základě považuje pochybnosti za zcela nebo zčásti odstraněné, a případné důvody přetrvávajících pochybností.

[14] Důvodová zpráva k těmto ustanovením uvádí, že postup k odstranění pochybností je uceleným souborem úkonů, jež správce daně fakultativně využívá v rámci nalézacího řízení. Slouží zejména k ověření, zda je tvrzení daňového subjektu podloženo důkazy, jestliže vzniknou pochybnosti o správnosti, průkaznosti, úplnosti nebo pravdivosti daňového tvrzení. V případě, že se správce daně domnívá, že není potřeba provádět kapacitně náročnou daňovou kontrolu, a pro odstranění vzniklých pochybností postačí jen poskytnutí dílčích důkazních prostředků subjektem daně, v tomto duchu jej k tomu vyzve (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona ze dne 15. 12. 2008, sněmovní tisk č. 685, přístupné v digitálním repozitáři www.psp.cz).

[15] Postup k odstranění pochybností je tedy specifickým procesním institutem, který správce daně používá, pokud má pochybnosti ohledně návrhu daňového subjektu na stanovení daně. Na rozdíl od obecné vyhledávací činnosti, místního šetření nebo daňové kontroly slouží jen a pouze k objasnění konkrétních pochybností, jež brání řádnému stanovení daně. Postup k odstranění pochybností je nepochybně procesním prostředkem k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňových povinností daňovým subjektem, který je prioritním nositelem břemene tvrzení a tomu odpovídajícímu důkaznímu břemeni. Legislativní úprava postupu k odstranění pochybností tak vytyčuje mantinely jeho vlastního použití.

[16] V novém daňovém řádu byl institut postupu k odstranění pochybností zaveden právě z důvodu nutnosti zdokonalení předchozí úpravy obdobného institutu vytýkácího řízení (viz § 43 a násl. zákona o správě daní a poplatků). Původní vytýkácí řízení postrádalo především požadavek dostatečné konkretizace výzev k odstranění pochybností a dále pak zde nebyly stanovené lhůty pro zahájení a ukončení vytýkácího řízení. Zejména druhý zmíněný problém v praxi zapříčinil množství nedůvodných průtahů vytýkácího řízení.

[17] Podle § 90 odst. 2 daňového řádu *nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.*

[18] Zákonodárce v nové úpravě spatřoval prostředek k zabezpečení maximální rychlosti této fáze řízení, a to zejména ze dvou důvodů. Jednak aby správce daně mohl zahájit

s daňovým subjektem bezprostřední komunikaci, jednak aby vzniklé pochybnosti o výši daňových povinností mohly být záhy potenciálně odstraněny. V již cit. důvodové zprávě k daňovému řádu se uvádí, že „[s]amotný proces odstranění pochybností proběhne jako písemný či ústní dialog mezi správcem daně a daňovým subjektem. V ideálním případě postačí písemná odpověď či ústní vysvětlení (telefonicky či u správce daně), ale je možné, že daná odpověď nebude konkrétní nebo vyvolá další pochybnosti, tudíž bude nutné v komunikaci dále pokračovat, nikoli další výzvou k odstranění pochybnosti (ta je z povahy věci vydávána pro daný případ pouze na začátku), ale běžnou komunikací v rámci dokazování (§ 92 odst. 4)“. Daňový řád sice nestanoví lhůtu pro uzavření postupu k odstranění pochybností, správce daně však musí postupovat v souladu se zásadou rychlosti řízení a bez zbytečných průtahů. Formalizovanými pravidly pro zahájení a ukončení postupu k odstranění pochybností se zákonodárce evidentně snažil o zamezení trvání tohoto postupu v nepřiměřené délce.

[19] Lze tedy v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, dříve vyjádřeným v rozsudku ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 – 52, č. 2729/2013 Sb. NSS, shrnout, že zákonodárce v současné úpravě postupu k odstranění pochybností sleduje „důsledné stanovení na sebe těsně navazujících kroků, které je povinen správce daně činit, pokud k prověření daňové povinnosti tento nástroj sám zvolil. Na sebe navazující úkony musí být při tom činěny ve stmelené časové posloupnosti tak, aby byl smysl a cíl postupu naplněn. Tím je bezesporu rychlé odstranění pochybností, které ještě brání správci daně v tom, aby mohl přistoupit k vyměření daně (zde vydání rozhodnutí o nadměrném odpočtu na dani z přidané hodnoty). Ačkoliv zákon opět konkrétní lhůtu pro ukončení tohoto postupu nestanoví, nová právní úprava a vytvořená správní zvyklost však nutí správce daně k uzavření tohoto postupu bez jakýchkoliv průtahů“.

[20] Jak již Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku č. j. 1 Ans 10/2012 – 52 uvedl, postup k odstranění pochybností uvedený v § 89 a násl. daňového řádu má sloužit především k odstranění jednotlivých, dílčích pochybností již konkrétně vyjádřených a nemá sloužit k obsáhlému a časově i personálně náročnému dokazování. Pro takový účel je vhodným nástrojem daňová kontrola; právě ta umožňuje správci daně rozsáhlé i časově náročné dokazování a logicky reflektuje časovou náročnost i v odlišném běhu lhůt pro stanovení daně (§ 148 odst. 3).

[21] Výše vymezená legislativní koncepce postupu k odstranění pochybností nedává tedy správci daně ničím neomezenou možnost vybírat, který postup při správě daní v konkrétním případě zvolí a jak dlouho a v jaké intenzitě v něm bude pokračovat. Postup k odstranění pochybností správce daně využívá pouze v případech, kde je jeho použití přílehavé, a to zejména pokud nejde o časově náročné nebo o rozsáhlé odstraňování pochybností.

[22] V posuzovaném případě se do popředí dostává otázka vztahu a rozdílů postupu k odstranění pochybností a daňové kontroly. Nejvyšší správní soud se již jejich vztahem zabýval, byť se tehdy jednalo o řešení na základě právní úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. V této otázce je však níže uvedený právní názor zcela použitelný i nyní. Soud uvedl, že „[z]a určitých okolností by časové parametry obou kontrolních postupů (pozn. kontrolní postupy - vytykácí řízení § 43 a daňovou kontrolu § 16) správci daně umožňovaly volbu mezi nimi a že dokonce by bylo možno uvažovat o jejich

současném uplatnění. Něco takového však není přípustné. V první řadě je předtím, než se vůbec bude řešit otázka, který z postupů uplatnit, nutno postavit na jisto, že u obou z nich jsou splněny nejen časové, ale i další (věcné) podmínky pro jejich uplatnění. [...] I pokud by byly časové a věcné podmínky pro uplatnění obou kontrolních postupů současně splněny, nelze je uplatnit současně, nýbrž je nutno zvolit jen jeden z nich, a sice ten, který vzhledem k okolnostem nejlépe odpovídá principu zdrženlivosti a přiměřenosti zakotvenému v § 2 odst. 2 d. ř., podle něhož správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. „(viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 7. 2010, č. j. 5 Afs 92/2008-147, č. 2137/2010 Sb. NSS). Jakkoli tedy lze daň vyměřit v rámci obou řízení, je třeba respektovat odlišný účel, smysl a povahu obou zmíněných institutů.

[23] Přesto, že se k charakteru a problematice vedení daňové kontroly Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřoval na půdorysu „staré“ právní úpravy, není nyní důvodu se od závěrů tehdy vyslovených odchylovat; to právě proto, že daňová kontrola zůstala svojí podstatou a smyslem zcela nezměněna i v nové právní úpravě (daňovém řádu). Je skutečností, že došlo sice ke korekcím vztahujícím se k počátku kontroly i jejímu ukončení (upřesněním rozsahu kontroly, podmíněný zákaz opakované kontroly, upřesněním vztahujícím se k projednávání dílčích výsledků kontrolního procesu apod.), přesto však její cíl - prověření správnosti daňové povinnosti či tvrzení daňového subjektu - zůstal nezměněn.

[24] V souzeném případě přikročil správce daně k zahájení a provedení daňové kontroly u výše zmíněných zdaňovacích období daně z přidané hodnoty.

[25] Ze správního spisu je zřejmé, že bezprostředně po podání daňových přiznání za zmíněná období dospěl správce daně k jistým předběžným pochybnostem (vzhledem k obchodní komoditě a inkasnímu postavení stěžovatele na konci řetězce); prověřující pracovnice zachytila tato svá zjištění do úředního záznamu, který interním postupem předala dalšímu oddělení. V úředním záznamu poznamenala vhodnost prověření postupem k odstranění pochybností nebo kontrolou, neboť ta již u žalobce probíhala, byť pro jiná zdaňovací období. Příslušný správce daně se přiklonil z důvodu vhodnosti ke druhé alternativě a řádně, protokolem ze dne 23. 1. 2013, zahájil u žalobce daňovou kontrolu. Ostatně stěžovatel nenamítá, že by kontrola nebyla zahájena řádně, ale vytýká správci daně, že mu nebyly sděleny konkrétní pochybnosti, jako by tomu bylo u postupu podle § 89 a násl. daňového řádu. V tomto názoru se však stěžovatel mylí.

[26] Daňová kontrola (jak bylo již zmíněno shora), je klasickým daňovým mechanismem, pomocí něhož má správce daně právo kdykoliv (v průběhu prekluzivní lhůty) prověřit ve vymezeném rozsahu splnění daňových povinností subjektů, okolnosti rozhodné pro stanovení daně a rovněž také tvrzení daňových subjektů. Z uvedeného vyplývá, že je na správci daně, aby přistoupil k prověření i tehdy, nemá-li pochybnosti žádné; zkrátka pouze prověří správnost tvrzení daňového subjektu (např. těch informací, jež jsou uvedeny v daňových tvrzeních - § 135 a násl. daňového řádu). Může tak učinit v podstatě kdykoliv, buďto ještě před vyměřením daně (nadměrného odpočtu), jako tomu bylo v souzeném případě anebo i poté, co již dříve daň vyměřil. Je jisté, že včasné a co

nejrychlejší zjištění rozdílu mezi daní tvrzenou a skutečnou a správnou přinese i rychlejší nápravu a omezí tak užití sankčních ustanovení v co nejnížší míře. Takový postup správci daně umožňuje nejen výslovná právní úprava v § 85 a násl. daňového řádu, jež je rovněž logickým i historicky daným prostředkem k prověřování správnosti tvrzené daně. Jak bylo řečeno, správce daně je k takovému postupu oprávněn i tehdy, nemá-li pochybnosti žádné. Z toho pak logicky vyplývá, že nemusí-li správce daně disponovat konkrétními pochybnostmi před zahájením daňové kontroly, není tedy v tomto ohledu co daňovému subjektu sdělovat; sdělit však musí rozsah kontrolního prověřování.

[27] Z výše popsaných obou kontrolních instrumentů tedy plyne, že se jedná o postupy odlišné, každý slouží k prověření správnosti daňových povinností a o jejich použití se dle vhodnosti rozhodne správce daně.

[28] Zvolil-li tedy v nyní souzené věci k prověření správnosti tvrzené daně (či nadměrného odpočtu) správce daně mechanismus daňové kontroly, aniž před tím aktivoval postup podle § 89 daňového řádu, nevybočil ze zákonných mantinelů. V tomto ohledu souhlasí Nejvyšší správní soud se závěry krajského soudu, s nimiž se zcela ztotožňuje.

[29] Dalším okruhem, který stěžovatel učinil předmětem polemiky, je charakter úředního záznamu, který údajně nebyl stěžovateli vůbec znám a dozvěděl se o něm až při soudním jednání. Tato kasační výtka (resp. její podstata) je víceméně již vysvětlena shora, nicméně soud pro zvýraznění uvádí, že zaznamenala-li pracovnice správce daně nějaké své pochybnosti v úředním záznamu, poté tento interní záznam předala oddělení, které má na starosti prověřování daňových povinností, nepochybila, pokud s tímto svým záznamem neseznámila stěžovatele.

[30] Jak stěžovatel správně uvádí, úřední záznam (§ 63 daňového řádu) je pouhá poznámka úředníka či jiné zachycení okolností, které by mohly např. i v budoucnosti mít nějaký informační přínos pro daňové řízení. Tento záznam podepíše úředník sám; již z prostého významu takto vyhotovené listiny je zřejmé, že taková listina nemůže být sama o sobě nositelem důkazu rozhodného pro stanovení daně. Jedná se o interní záznam, který učiní úředník, jež se s určitou informací setká. V nyní posuzované věci neměl (ani mít nemohl) záznam vyhotovený úřední osobou pro stěžovatele význam; nebyl-li s takovým interním podkladem stěžovatel seznámen, nemohlo to nikterak jeho procesní postavení ovlivnit či změnit. Jiná je ovšem situace, je-li sepisován protokol (§ 60 daňového řádu) např. o zahájení daňové kontroly, tento může a mnohdy má zásadní procesní význam; stěžovatel však žádné konkrétní výtky proti protokolu o zahájení daňové kontroly nevznnesl, soud se nebude proto charakterem tohoto instrumentu dále zabývat.

[31] Nedůvodná je stěžovatelova námitka tvrdící nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu; podle ní se soud nevypořádal s žalobní námitkou, že stěžovatel nebyl seznámen s důvody kontroly a soud se nezabýval srovnáním obou kontrolních mechanismů. Tomuto tvrzení nemůže Nejvyšší správní soud přitakat; naopak, krajský soud podrobně na str. 5 a 6 rozsudku popsal, proč bylo v souladu se zákonem užití kontroly, aniž by bylo třeba předem zahajovat postup k odstranění pochybností a tyto konkrétní pochybnosti sdělovat výzvou.

IV. Závěry a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud proto otázku zákonnosti postupu stěžovatele vyhodnotil správně. Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch náklady řízení nad běžnou úřední činností nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu